A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2008. november 6.*

A C-381/07. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Conseil d'État (Franciaország) a Bírósághoz 2007. augusztus 8-án érkezett 2007. június 4-i határozatával terjesztett elő az előtte

az **Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS**

és

a **Ministère de l'Écologie, du Développement et de l'Aménagement durables**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, J.-C. Bonichot, J. Makarczyk, P. Kūris (előadó) és L. Bay Larsen bírák,

főtanácsnok: J. Mazák,
hivatalvezető: Fülöp B. tanácsos,

* Az eljárás nyelve: francia.

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. június 26-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS képviseletében P. Jeanson, e szervezet alelnöke,

– a francia kormány képviseletében G. de Bergues és A.-L. During, meghatalmazotti minőségben,

– az olasz kormány képviseletében I. M. Braguglia, meghatalmazotti minőségben, segítője: P. Gentili. avvocato dello Stato,

– a holland kormány képviseletében M. de Grave, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében S. Pardo Quintillán és J.-B. Laignelot, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a Közösség vízi környezetébe bocsátott egyes veszélyes anyagok által okozott szennyezésről szóló, 2006. február 15-i 2006/11/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 64., 52. o.) 6. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet a Conseil d'État (francia államtanács) többek között a décret n° 2006-881, du 17 juillet 2006, modifiant le décret n° 93-743 du 29 mars 1993 relatif à la nomenclature des opérations soumises à autorisation ou à déclaration en application de l'article 10 de la loi n° 92-3 du 3 janvier 1992 sur l'eau, et le décret n° 94-354 du 29 avril 1994 relatif aux zones de répartition des eaux (a vízről szóló, 1992. január 3-i 92-3. sz. törvény 10. cikke alkalmazásában engedélyhez vagy bejelentéshez kötött tevékenységek nómenklatúrájáról szóló, 1993. március 29-i 93-743. sz. rendeletet és a vízzónák felosztásáról szóló, 1994. április 29-i 94-354. sz. rendeletet módosító 2006. július 17-i 2006-881. sz. rendelet) (JORF 2006. július 18., 10786. o.; a továbbiakban: 2006-881. sz. rendelet) és a décret n° 2006-942, du 27 juillet 2006, modifiant la nomenclature des installations classées (a minősített létesítmények nómenklatúrájának módosításáról szóló, 2006. július 27-i 2006-942. sz. rendelet) (JORF 2006. július 29., 11336. o.) hatáskör-túllépés miatti megsemmisítése céljából az Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS által indított kereset keretében terjesztette elő.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

3 A 2006/11 irányelv, amely az 1. cikke a) pontjának megfelelően többek között a szárazföldi felszíni vizekre, vagyis 2. cikkének a) pontja alapján a következőkre alkalmazandó: „minden felszíni álló vagy folyó édesvíz, ami egy vagy több tagállam területén található", a (6)–(8) preambulumbekezdésében a következőket mondja ki:

„(6) Ahhoz, hogy hatékony védelmet biztosítsunk a Közösség vízi környezete számára, szükség van bizonyos anyagok egy első, I. listának nevezett listájának létrehozására, amelyre az anyagokat főleg toxicitásuk, biológiai bonthatóságuk hiánya és élő szervezetekben való felhalmozódási képességük alapján választották ki azok kivételével, amelyek biológiailag ártalmatlanok, vagy amelyek gyorsan átalakulnak olyan anyagokká, amelyek biológiailag ártalmatlanok, továbbá egy második, II. listának nevezett listára, amely olyan anyagokat

tartalmaz, amelyek káros hatást gyakorolnak ugyan a vízi környezetre, de hatásuk bizonyos területekre korlátozódik, és függ annak a víznek a jellemzőitől és helyétől, amelybe bocsátják őket. Ezeknek az anyagoknak bármiféle kibocsátását előzetes engedélyezéshez kell kötni, ami meghatározza a kibocsátási követelményeket.

(7) Az I. listán szereplő különféle veszélyes anyagok kibocsátása általi szennyezést meg kell szüntetni […]

(8) Csökkenteni kell a II. listán szereplő anyagok által okozott vízszennyezést. Ennek eredményeként a tagállamoknak a vizekre vonatkozó környezetminőségi előírásokat magukban foglaló programokat kell megalkotni, amelyeket – amennyiben ilyenek léteznek – a tanácsi irányelveknek megfelelően állapítanak meg. Az ilyen anyagokra alkalmazandó kibocsátási követelményeket ezeknek a környezetminőségi előírásoknak megfelelően kell kiszámítani.”

4 A 2006/11 irányelv 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok ezen irányelvvel összhangban megfelelő intézkedéseket hoznak az 1. cikkben meghatározott vizek olyan veszélyes anyagok által okozott szennyezésének kiküszöbölése érdekében, amelyek az I. listában szereplő anyagcsaládokba és anyagcsoportokba tartoznak (a továbbiakban: I. listás anyagok), valamint arra, hogy csökkentsék a szóban forgó vizek olyan veszélyes anyagok általi szennyezését, amelyek az I. melléklet II. listájában szereplő anyagcsaládokba és anyagcsoportokba tartoznak (a továbbiakban: II. listás anyagok).”

5 A 2006/11 irányelv 6. cikke, amelynek szövege megegyezik a 2006/11 irányelv által hatályon kívül helyezett, a Közösség vízi környezetébe bocsátott egyes veszélyes anyagok által okozott szennyezésről szóló, 1976. május 4-i 76/464/EGK tanácsi irányelv (HL L 129., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 1. kötet, 56. o.) 7. cikkével, a következőket mondja ki:

„(1) Az 1. cikkben meghatározott vizeknek a II. listában szereplő anyagok általi szennyezésének csökkentése érdekében a tagállamok programokat alkotnak, amelyek végrehajtásánál különösen a (2) és (3) bekezdésben említett módszereket alkalmazzák.

(2) Az 1. cikkben meghatározott vizekbe történő minden olyan kibocsátás, amely tartalmazhat bármely, a II. listában szereplő anyagot, az érintett tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága általi előzetes engedélyezési kötelezettség alá esik, és az engedélyben kibocsátási követelményeket írnak elő. Ezeket a követelményeket a (3) bekezdésben előírtak szerinti környezetminőségi előírások alapján rögzítik.

(3) Az (1) bekezdésben meghatározott programok tartalmaznak vízre vonatkozó környezetminőségi előírásokat, amelyeket a tanácsi irányelveknek megfelelően állapítanak meg, amennyiben ilyenek léteznek.

[…]”

6 A 2006/11 irányelv I. mellékletében szereplő anyagcsaládok és anyagcsoportok ez utóbbi 3. és 6. cikkében említett II. listája a 8. pontban feltünteti az oxigénháztartást károsan befolyásoló anyagokat, különösen az ammóniát és a nitriteket.

7 A vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2000. október 23-i 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 327., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 5. kötet, 275. o., a továbbiakban: vízpolitikai keretirányelv), amely megelőzi a 2006/11 irányelvet, azonban amelynek a rendelkezései a vízpolitikai keretirányelv 22. cikkének (2) bekezdésével összhangban 2013. december 22-től a 2006/11 irányelv rendelkezéseinek a helyébe lépnek, a 11. cikkében a következőket mondja ki:

„(1) Minden tagállam biztosítja intézkedési program kialakítását valamennyi vízgyűjtő kerületre, vagy a nemzetközi vízgyűjtő kerület országának területére eső részére a 4. cikkben megállapított célkitűzések elérése érdekében, figyelembe véve az 5. cikk által megkívánt elemzések eredményeit. […]

(2) Minden intézkedési program tartalmaz a (3) bekezdésben meghatározott »alapintézkedéseket«, és ahol szükséges, »kiegészítő intézkedéseket«.

(3) »Alapintézkedések« a minimálisan teljesítendő követelmények, amelyek tartalmazzák:

[…]

g) a potenciális pontszerű szennyezőforrásokból származó bevezetések [helyesen: kibocsátások] esetén az előzetes szabályozásra vonatkozó követelményt, mint például a szennyező anyagok vízbe juttatásának tilalma vagy az előzetes engedélyeztetés vagy nyilvántartásba vétel olyan általánosan kötelező szabályok alapján, amelyek kibocsátáskorlátozást [helyesen: kibocsátásellenőrzést] jelentenek az érintett szennyező anyagok vonatkozásában, beleértve a 10. és 16. cikknek megfelelő szabályozásokat [helyesen: ellenőrzéseket] is. […]

[…]”

8 A vízpolitikai keretirányelv 22. cikke (3) bekezdésének b) pontja a következő átmeneti rendelkezést tartalmazza:

„a 76/464/EGK irányelv 7. cikkének alkalmazásában a tagállamok alkalmazhatják az ezen irányelvben megállapított alapelveket a szennyezési problémák és az azokat okozó anyagok meghatározásához, a minőségi előírások megállapításához és az intézkedések elfogadásához.”

A nemzeti szabályozás

9 A code de l’environnement (környezetvédelmi törvénykönyv) „Víz és vízi környezet” cím alá tartozó, a létesítmények, munkálatok, munkák és tevékenységek engedélyezéséről és bejelentéséről szóló rendelkezéseinek e törvénykönyv L. 211-1. cikke alapján az a céljuk, hogy lehetővé tegyék a vízforrások kiegyensúlyozott és tartós kezelését, többek között a vizek védelme és mindenfajta szennyezés elleni küzdelem biztosítása céljából. A környezetvédelmi törvénykönyv L. 211-2. cikke előírja többek között, hogy a felszín feletti vizek minőségének megőrzésére és felosztására vonatkozó általános szabályokat a Conseil d’État rendelettel határozza meg. E cikknek megfelelően ezen általános szabályok meghatározzák többek között a minőségi előírásokat és az e minőség helyreállításához és megőrzéséhez szükséges intézkedéseket, azokat a feltételeket, amelyek mellett megtilthatók vagy szabályozhatók a vízelvezetések, vízkifolyások, anyagok közvetett vagy közvetlen lerakása és általában minden olyan tevékenység, amely megváltoztathatja a vizek és a vízi környezet minőségét, ugyanígy azon feltételeket, amelyek mellett előírhatók e minőség megőrzéséhez szükséges intézkedések. Ezen általános feltételek kiegészítéseként ugyanezen törvénykönyv L. 211-3. cikke alapján a Conseil d’État rendelettel határozhatja meg a nemzeti vagy a terület bizonyos részeire vonatkozó különös előírásokat is.

10 A környezetvédelmi törvénykönyv L. 214-1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az L. 214-2–L. 214-6. cikk rendelkezéseinek hatálya alá tartoznak a minősített létesítmények nómenklatúrájában fel nem sorolt létesítmények, a minden köz- vagy magán, természetes és jogi személy által nem háztartási céllal végzett munkálatok, munkák és tevékenységek, amelyek […] a vízelvezetésekkel, vízkifolyásokkal, közvetlen vagy közvetett, tartós vagy időszakos, akár nem szennyező kibocsátásokkal vagy lerakásokkal járnak.”

11 A környezetvédelmi törvénykönyv L. 214-2. cikkének első albekezdése alapján:

„Az L. 214-1. cikkben felsorolt létesítményeket, munkálatokat, munkákat és tevékenységeket a Conseil d'Etat által a Comité national de l'eau (nemzeti vízügyi bizottság) szakvéleményét követően hozott rendelettel megállapított nómenklatúrában határozzák meg, és ezek az általuk jelentett veszélytől és a vízforrásokra, valamint a vízi ökoszisztémákra gyakorolt hatásuk súlyosságától függően engedélyezési vagy bejelentési kötelezettség alá tartoznak, figyelemmel a víz és a vízi környezetek védelmére alapított zónák és körzetek fennállására.”

12 A környezetvédelmi törvénykönyv L. 214-3. cikke előírja:

„I. A közigazgatási hatóság engedélyéhez kötöttek azok a létesítmények, munkálatok, munkák és tevékenységek, amelyek a közegészségre és a közbiztonságra veszélyt jelenthetnek, károsíthatják a vizek szabad folyását, csökkenthetik a vízforrásokat, növelhetik különösen az árvízveszélyt, súlyosan veszélyeztethetik a vízi környezetek minőségét vagy sokszínűségét, különösen a haltenyészetek állományát.

[…]

II. Bejelentéshez kötöttek azok a létesítmények, munkálatok, munkák és tevékenységek, amelyek bár nem jelenthetnek ilyen veszélyt, tiszteletben kell tartaniuk az L. 211-2. és L. 211-3. cikk alkalmazásában elfogadott előírásokat.

A Conseil d'État rendeletével meghatározott időpontig a közigazgatási hatóság tiltakozhat a tervezett művelet ellen, ha az a vízügyi fejlesztési és gazdálkodási főterv vagy a vízügyi fejlesztési és gazdálkodási terv rendelkezéseivel összeegyeztethetetlennek tűnik, vagy az L. 211-1. cikkben említett érdekeket olyan súlyosan sérti, hogy azt semmiféle előírás nem tudja orvosolni. A munkákat e határidő lejárta előtt nem lehet megkezdeni.

Amennyiben az L. 211-1. cikkben említett érdekek tiszteletben tartását az L. 211-2. és L. 211-3. cikk alkalmazásában elfogadott előírások végrehajtása nem biztosítja, a közigazgatási hatóság bármikor elrendelhet bármely szükséges intézkedést.

[…]"

13 A környezetvédelmi törvénykönyv L. 214-32–L. 214-40. cikke a bejelentéshez kötött műveletekre alkalmazandó rendelkezéseket tartalmazza. E cikkek közül az első alapján a bejelentést a megye vagy az érintett megyék prefektusához kell címezni, aki a bejelentés kézhezvételétől számított tizenöt napon belül ugyanezen törvénykönyv R. 214-33. cikke alapján a bejelentőnek, amennyiben a bejelentés hiányos, ajánlott levelet küld megjelölve a hiányzó bizonyítékokat és információkat, vagy amennyiben a bejelentés hiánytalan, a bejelentésről elismervényt küld feltüntetve vagy azt az időpontot, amikortól a tervezett műveletet tiltakozás hiányában végre lehet

hajtani, vagy a tiltakozás hiányát, ami lehetővé teszi e művelet azonnali végrehajtását. Ugyanezen rendelkezés előírja, hogy ezen elismervény adott esetben tartalmazza az alkalmazandó általános előírások másolatát. A prefektus számára a bejelentéshez kötött művelet elleni tiltakozás közlésére nyitva álló határidőt az említett törvénykönyv R. 214-35. cikke a hiánytalan bejelentés kézhezvételétől számított két hónapban határozza meg.

14 A környezetvédelmi törvénykönyv R. 214-38. cikke szerint a létesítményeket, munkálatokat, munkákat és tevékenységeket a bejelentési iratnak és adott esetben e törvénykönyv R. 214-38. és R. 214-39. cikkében említett különös előírásoknak megfelelően kell megépíteni, megvalósítani és elvégezni. Ez utóbbi cikk előírja, hogy a bejelentő a prefektustól kérheti valamely létesítményre alkalmazandó előírások módosítását, aki rendelettel határoz, és hogy a módosítást maga a prefektus is elrendelheti az említett törvénykönyv II. része R. 214-33. cikkének harmadik albekezdése alapján. Továbbá ugyanezen törvénykönyv R. 214-40. cikke arról rendelkezik, hogy a bejelentő által a bejelentett projekten végzett minden olyan módosítást, amely jelentősen megváltoztatja az eredeti bejelentés iratának az elemeit, a megvalósítása előtt a prefektus tudomására kell hozni, aki új bejelentést követelhet meg, amelyen az eredeti bejelentéssel azonos alakiságokat kell elvégezni.

15 Az alapügyben a megsemmisítés iránti kérelemmel érintett 2006-881. sz. rendelet átdolgozta a környezetvédelmi törvénykönyv L. 214-2. cikkének (1) bekezdésében említett nómenklatúrát, amely e törvénykönyv R. 214-1. sz. cikkének mellékletében „A környezetvédelmi törvénykönyv L. 214-1–L. 214-3. cikkének alkalmazásában engedélyhez és bejelentéshez kötött műveletek nómenklatúrája” cím alatt szerepel. E módosított nómenklatúra 3.2.7.0. rovata szerint az édesvízi haltenyészetek (a továbbiakban: haltenyészetek) ettől kezdve a vízpolitika alapján bejelentési eljáráshoz kötöttek, míg korábban engedélyhez vagy bejelentéshez voltak kötve az alapján, hogy tanulmány vagy hatásvizsgálat tárgyát képezték.

16 Ezenkívül a környezetvédelmi törvénykönyv L. 511-1. cikkének alkalmazásában e törvénykönyvnek a környezetvédelem céljából minősített létesítményekre vonatkozó rendelkezései alá tartoznak azon létesítmények, amelyek veszélyt jelentenek, vagy káros következménnyel járnak különösen az egészségre, a közbiztonságra és a közegészségre, a mezőgazdaságra és a természet- és környezetvédelemre nézve. E létesítményeket ugyanezen törvénykönyv L. 511-2. cikke alapján a minősített létesítmények nómenklatúrája határozza meg, amely szerint azok – azon veszély vagy káros következmény súlyosságától függően, amelyet működtetésük jelenthet – prefektusi engedélyhez vagy bejelentéshez kötöttek.

17 A 2006-942. rendelet, amelynek megsemmisítését az alapügyben szintén kérik, módosította e nómenklatúrát. Ennek eredményeképp a haltenyészetek ezután a környezetvédelem céljából minősített létesítményekre vonatkozó politikára tekintettel csak akkor engedélykötelesek, ha az éves termelési kapacitás meghaladja a 20 tonnát.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

18 Az Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS a 2006-881. sz. és a 2006-942. sz. rendelet megsemmisítése iránti keresetének alátámasztására a Conseil d'État előtt azt állítja, hogy e rendeletek figyelmen kívül hagyják a 2006/11 irányelv 6. cikkének rendelkezéseit.

19 Miután a kérdést előterjesztő bíróság megjegyezte, hogy a haltenyészetek kibocsátásai a II. listába tartozó ammóniát és nitritet tartalmaznak, és hogy a 2006/11 irányelv az ilyen anyagokat esetlegesen tartalmazó kibocsátásokat a kibocsátási követelményeket meghatározó előzetes engedélyezéshez köti, határozatában megállapítja, hogy a haltenyészetek mint olyanok – azok kivételével, amelyeknek az éves termelési

kapacitása meghaladja a 20 tonnát, tehát amelyek a környezetvédelem céljából minősített létesítményekre vonatkozó jogszabály alapján engedélykötelesek – csak bejelentési rendszer alá tartoznak.

20 A kérdést előterjesztő bíróság azonban megjegyzi, hogy e rendszer – tekintettel a haltenyésztési létesítmények kevésbé szennyező jellegére – a közigazgatási eljárások egyszerűsítésének és az ellenőrzési eszközök jobb elosztásának célkitűzésén alapul. Megjegyzi, hogy e rendszer keretében a prefektus rendelkezik a munkák elleni tiltakozás jogával, amelyeket nem lehet megkezdeni két hónapos határidő letelte előtt, és tiltakozása hiányában megszabhat a természetvédelmi törvénykönyv L. 211-1. cikkében említett érdekek védelmét lehetővé tevő műszaki előírásokat, nevezetesen meghatározva a szennyező termékek kibocsátásának határértékeit. Úgy véli, hogy ilyen körülmények között komoly problémát vet fel annak kérdése, hogy a 2006/11 irányelv 6. cikkét lehet-e úgy értelmezni, hogy az lehetővé teszi a tagállamoknak, hogy ilyen rendszert bevezessenek.

21 Ilyen körülmények között a Conseil d'État úgy döntött, hogy felfüggeszti az eljárást a 2006-881. rendelet megsemmisítése iránt benyújtott keresetlevél kérelmeinek a tárgyában annyiban, amennyiben az a haltenyészeteket a vízpolitika alapján bejelentéshez köti, valamint a 2006/942. sz. rendelet megsemmisítése iránt benyújtott keresetlevél tárgyában, és a következő kérdést terjeszti előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé:

„A […] 2006/11 irányelv 6. cikke értelmezhető-e úgy, mint amely lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a környezetminőségi előírásokat tartalmazó, a vízszennyezés csökkentésére vonatkozó programok e cikk alapján történt elfogadását követően egyes kevésbé szennyezőnek tartott létesítmények vonatkozásában ezen előírásokra utalva bejelentési rendszert vezessenek be, és a közigazgatási hatóság számára biztosítsák a működés megkezdése elleni tiltakozás jogát vagy azt, hogy megfelelő kibocsátási határértékeket írjanak elő az érintett létesítménynek [?]"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

22 Az előterjesztett kérdés megválaszolásához először meg kell jegyezni, hogy a 2006/11 irányelvnek nem célja a veszélyes anyagok vízi környezetbe való kibocsátására alkalmas működés megkezdésének az említett műveletek jellege szerint különös engedélyezési vagy bejelentési rendszer alá helyezése. Ezzel szemben a célja – amint többek között annak (6) és (8) preambulumbekezdéséből, valamint 3. cikkéből is kitűnik – a hatálya alá tartozó vizek I. listában szereplő anyagok által okozott szennyezésének a kiküszöbölése, és ugyanezen vizekben a II. listában szereplő anyagok, mint az ammónia és a nitritek által okozott szennyezés csökkentése. A 2006/11 irányelvnek nem az a célja tehát, hogy a tagállamoknak egyes működésekre vagy létesítményekre alkalmazandó különös intézkedések elfogadását írja elő, hanem az, hogy azokat kötelezze az esetlegesen veszélyes anyagokat tartalmazó kibocsátások által okozott vízszennyezés kiküszöbölése vagy csökkentése érdekében, ezen anyagok természete alapján, a megfelelő intézkedések meghozatalára.

23 Így a II. listában szereplő anyagok által okozott vízszennyezés csökkentése céljából a 2006/11 irányelv 6. cikke rendelkezik többek között arról, hogy a tagállamok a tanácsi irányelveknek – amennyiben ilyenek léteznek – megfelelően elfogadott, vízre vonatkozó környezetminőségi előírásokat tartalmazó programokat alkotnak. E programok végrehajtása érdekében az említett irányelv 6. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy az ugyanezen irányelv 1. cikkében meghatározott vizekbe történő minden olyan kibocsátás, amely tartalmazhat bármely ilyen anyagot, az érintett tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága általi előzetes engedélyezési kötelezettség alá tartozik, és az engedélyben kibocsátási követelményeket kell előírni, amelyeket környezetminőségi előírások alapján kell rögzíteni.

24 Másodszor hangsúlyozni kell, hogy a 2006/11 irányelv a 6. cikkének (2) bekezdésében szereplő szabály alól semmiféle kivételt nem ír elő. Így e rendelkezés a jelen ítélet 22. pontjában bemutatott okokból kifolyólag nem állapít meg különbséget a kibocsátó létesítmények jellemzői alapján és különösen az alapján, hogy e létesítmények nagyon szennyezőnek vagy kevésbé szennyezőnek tekintendők-e. E rendelkezés nem állapít

meg különbséget a kibocsátások jelentősége alapján sem. Ezért az olyan bejelentési rendszer, mint amelyet a kérdést előterjesztő bíróság az előterjesztett kérdésben leír, csak akkor tekinthető a 2006/11 irányelv által megengedettnek, ha kötelezné a hatáskörrel rendelkező közigazgatási hatóságot arra, hogy minden kibocsátás esetében határozatot fogadjon el, amely e cikk értelmében előzetes engedélyezésnek tekinthető.

25 Márpedig azon kívül, hogy a 2006/11 irányelv 6. cikke (2) bekezdésében szereplő engedélyezésnek minden olyan kibocsátást meg kell előznie, amely tartalmazhatja a II. listában szereplő anyagok valamelyikét, meg kell határoznia a kibocsátási követelményeket is, amelyeket a tagállamok által az ugyanezen cikk (1) és (3) bekezdésének megfelelően elfogadott programokban meghatározott környezetminőségi előírások alapján számítanak ki. A Bíróság továbbá már számos alkalommal döntött úgy, hogy 76/464 irányelv 7. cikkének (2) bekezdéséből következik – amelynek szövege megegyezik a 2006/11 irányelv 6. cikke (2) bekezdésével –, hogy az engedélyeknek az engedélyezett egyedi kibocsátásokra alkalmazandó, és az említett 7. cikknek a szóban forgó álló és folyóvizek védelmére irányuló (1) bekezdése értelmében vett programban előzetesen megállapított minőségi célkitűzések alapján számított kibocsátási követelményeket kell tartalmazniuk (lásd többek között a C-282/02. sz., Bizottság kontra Írország ügyben 2005. június 2-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-4653. o.] 68. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). A Bíróság ugyanezen 7. cikk (2) bekezdésével kapcsolatban megállapította azt is, hogy az ilyen programban a befogadó vizek vizsgálata alapján meghatározott minőségi célkitűzések alapján kell az előzetes engedélyben meghatározott kibocsátási követelményeket kiszámítani (lásd a C-384/97. sz., Bizottság kontra Görögország ügyben 2000. május 25-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-3823. o.] 41. pontját).

26 Ebből következik, hogy a 2006/11 irányelv 6. cikke (2) bekezdésének értelmében vett előzetes engedélyezés magában foglalja az e célból benyújtott valamennyi kérelem eseti vizsgálatát, és nem lehet hallgatólagos (lásd többek között a 76/464 irányelv 7. cikkével kapcsolatban a C-230/00. sz., Bizottság kontra Belgium ügyben 2001. június 14-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-4591. o.] 16. pontját).

27 Egyrészt ugyanis a II. listában szereplő anyagot esetlegesen tartalmazó valamennyi tervezett kibocsátás előzetes és egyedi vizsgálata szükséges a vízszennyezés csökkentésére vonatkozó, a tagállamok által a 2006/11 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadott programok végrehajtásához, amely szerint minden ilyen jellegű kibocsátás előzetes engedélyezésre kötelezése az e programokat végrehajtó eszközök egyikének minősül. Ilyen vizsgálat szükséges továbbá minden engedélyezett kibocsátás esetében az e programokban foglalt környezetminőségi előírások alapján meghatározott, és a II. listában szereplő anyagot vagy anyagokat tartalmazó kibocsátások csökkentését célzó kibocsátási követelmények rögzítéséhez. E vizsgálat megköveteli továbbá a befogadó vizek konkrét állapotának értékelését, amelyet figyelembe kell venni a kibocsátási követelmények meghatározásánál. Másrészt a hallgatólagos engedélyezés nem egyeztethető össze azzal az előírással, hogy az előzetes engedélyezés során rögzítsék a fent leírt módszerek alapján meghatározott kibocsátási követelményeket.

28 E megállapítások fényében az alapügyben vitatotthoz hasonló bejelentési rendszer a vízszennyezés csökkentésére vonatkozó programokban foglalt környezetminőségi előírásokra való utalással és a hatáskörrel rendelkező hatóság azon jogával együtt, hogy tiltakozzon a működés megkezdése ellen vagy hogy az egyes érintett létesítmények esetében kibocsátási határértékeket írjon elő, nem felelhet meg a 2006/11 irányelv 6. cikke fent említett követelményeinek, mivel nem biztosítja azt, hogy a II. listás anyagot esetlegesen tartalmazó valamennyi kibocsátás előzetesen egy rájuk vonatkozó kibocsátási követelmények rögzítéséhez vezető egyedi vizsgálat tárgyát képezze, amely kibocsátási követelményeket az alkalmazandó környezetminőségi előírások és a befogadó vizek konkrét állapota alapján határozzák meg. Ilyen rendszer tehát nem írja elő a hatáskörrel rendelkező hatóság számára olyan határozat elfogadását, amely a 2006/11 irányelv 6. cikkének (2) bekezdése értelmében előzetes engedélyezésnek tekinthető.

29 Ezenkívül sem a felszíni vizek minőségének megőrzésére vonatkozó általános szabályok, valamint a nemzeti vagy a terület bizonyos részeire vonatkozó különös előírások fennállása, mint a környezetvédelmi törvénykönyv L. 211-2. és L. 211-3. cikkeiben szereplőké és – a 2008. április 1-jei tárgyaláson megadott adatok alapján – a haltenyészetekre alkalmazandó, rendelettel meghatározott, ráadásul szankciókkal kísért előírásoké, sem az általánosan alkalmazandó olyan előírások másolatának a bejelentővel történő közlése, mint amelyeket az ugyanezen törvénykönyv

R. 214-33. cikke előír, nem pótolhatja az egyedi kibocsátásokra alkalmazandó, a megállapított környezetminőségi előírások és a befogadó vizek konkrét állapota alapján meghatározott kibocsátási követelmények rögzítését.

30 Következésképpen a francia kormány állításával ellentétben az alapügyben vitatotthoz hasonló bejelentési rendszer nem jár együtt olyan rendelkezésekkel, amelyek gyakorlatilag azt egyenértékűvé tehetik a 2006/11 irányelv 6. cikkében rögzített követelményeknek megfelelő egyszerűsített engedélyezési rendszerrel.

31 A fenti megállapítások összességéből következik, hogy a francia, olasz és holland kormány írásbeli, illetve szóbeli észrevételeiben állítottakkal ellentétben az alapügyben vitatotthoz hasonló, tiltakozási jogot tartalmazó bejelentési rendszer, még ha a közigazgatási eljárások egyszerűsítésének és az ellenőrzési eszközök jobb elosztásának célkitűzésén alapul is, nem tekinthető a 2006/11 irányelv 6. cikkében előírt előzetes engedélyezési rendszerrel egyenértékűnek.

32 Ezt a következtetést nem kérdőjelezheti meg a holland kormány által a tárgyaláson előadott, és a francia kormány által is támogatott, a vízpolitikai keretirányelvre alapított érvelés.

33 A tagállamok a 2006/11 irányelv 6. cikke céljából már valóban alkalmazhatják a vízpolitikai keretirányelv 22. cikke (3) bekezdésének b) pontjában szereplő átmeneti rendelkezés alapján a „[vízpolitikai keretirányelvben] megállapított alapelveket, a szennyezési problémák és az azokat okozó anyagok meghatározásához, a minőségi előírások megállapításához és az intézkedések elfogadásához". Különösen, amint az Európai Közösségek Bizottsága emlékeztetett a tárgyalás során, a vízpolitikai keretirányelv 11. cikke (3) bekezdésének g) pontja lehetővé tesz a potenciális pontszerű szennyezőforrásokból származó kibocsátások esetén többek között egy nyilvántartásba vételi rendszert, tehát nem ír szükségszerűen elő előzetes engedélyezési rendszert.

34 Azonban ez a nyilvántartásba vételi rendszer még átmeneti alapon is csak a vízpolitikai keretirányelv végrehajtása keretében értelmezhető. Márpedig az említett nyilvántartásba vételi rendszer nem alkalmazható ezen irányelvben előírt más intézkedésektől függetlenül – amelyeknek az alapügy keretében való fennállása nem derül ki sem az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, sem a francia kormány által benyújtott észrevételekből –, és feltételezi többek között, amint az ugyanezen irányelv 11. cikkéből is kitűnik, a vízgyűjtő kerületek előzetes azonosítását, azok mindegyikére vonatkozó elemzés elvégzését, az ezen elemzések eredményeit figyelembe vevő intézkedési program kidolgozását, valamint az érintett szennyező anyagok kibocsátása ellenőrzésének a meghatározását.

35 A fentiekből következően az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2006/11 irányelv 6. cikke nem értelmezhető úgy, mint amely lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a környezetminőségi előírásokat tartalmazó, a vízszennyezés csökkentésére vonatkozó programok e cikk alapján történt elfogadását követően egyes kevésbé szennyezőnek tartott létesítmények vonatkozásában ezen előírásokra utalással bejelentési rendszert vezessenek be, és a közigazgatási hatóság számára biztosítsák a működés megkezdése elleni tiltakozás jogát vagy azt, hogy megfelelő kibocsátási határértékeket írjon elő az érintett létesítménynek.

A költségekről

36 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

A Közösség vízi környezetébe bocsátott egyes veszélyes anyagok által okozott szennyezésről szóló, 2006. február 15-i 2006/11/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 6. cikke nem értelmezhető úgy, mint amely lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a környezetminőségi előírásokat tartalmazó, a vízszennyezés csökkentésére vonatkozó programok e cikk alapján történt elfogadását követően egyes kevésbé szennyezőnek tartott létesítmények vonatkozásában ezen előírásokra utalással bejelentési rendszert vezessenek be, és a közigazgatási hatóság számára biztosítsák a működés megkezdése elleni tiltakozás jogát vagy azt, hogy megfelelő kibocsátási határértékeket írjon elő az érintett létesítménynek.

Aláírások